5 A 57/2001 - 26

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Antonína Koukala v právní věci žalobce INVA export-import spol. s r.o., se sídlem Praha 3, Ondříčkova 32, zastoupeného JUDr. Janou Navrátilovou, advokátkou se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Na Hradbách 2/120, proti žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 2. 2001, zn.: O-87183-94,

t a k t o :

Žaloba se o d m í t á.
Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze domáhal ve správním soudnictví podle ustanovení části páté o. s. ř. zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, kterým byla na základě rozkladu firmy YIT-Yhtyma Oy, Finsko proveden výmaz ochranné známky žalobce „MAKROFLEX“ zapsané v České republice pod č. 175774.

Vzhledem k tomu, že Vrchní soud v Praze, kterému byla – jako soudu věcně a místně příslušnému v době podání žaloby – žaloba podána, do 31. 12. 2002 ve věci nerozhodl, postoupil uvedenou věc v měsíci lednu 2003 podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s .ř. s.“) k převzetí a dokončení věci Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle názoru žalobce vyjádřeného v žalobě žalovaný vyložil chybně vztah žalobce s finskou firmou domáhající se výmazu ochranné známky.

Nejvyšší správní soud po posouzení žaloby dospěl k závěru, že není příslušný k jejímu projednání, neboť podle nové právní úpravy účinné od 1. ledna 2003 se v dané věci jedná o věc soukromého práva, kterou podle ustanovení novelizované části páté o. s. ř. projednávají a rozhodují v plné jurisdikci obecné soudy a nikoliv specializované senáty krajských soudů a Nejvyšší správní soud ve správním soudnictví.

Podle ustanovení § 2 s. ř. s. poskytují ve správním soudnictví soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto nebo zvláštním zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví zákon. Z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou podle ustanovení § 6 s. ř. s. vyloučeny věci, o nichž to stanoví tento nebo zvláštní zákon. Takovým zákonem je občanský soudní řád (dále je „o. s. ř.“), který

v ustanovení § 244 odst. 1 stanoví, že rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popř. smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá

z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů a nebylo-li takové rozhodnutí právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.

Předmětem tzv. známkového práva v objektivním smyslu je ochranná známka. Jedná se o označení, které je způsobilé odlišit výrobky a služby pocházející od různých výrobců nebo poskytovatelů služeb. Jde tedy o označení, které se vydělilo z volně užívaných označení, aby plnilo vymezené funkce. Ochranná známka není nikdy chráněna sama o sobě, nýbrž vždy ve spojení s určitými výrobky nebo službami, pro které je zapsána, a brání tak užívání shodných či zaměnitelných označení pro výrobky a služby téhož druhu. Subjektem známkového práva mohou obecně být osoby právnické a fyzické.

Těžiště právní ochrany na označení spočívá tradičně v právu soukromém. Právní prostředky ochrany proti jejich porušování jsou obvykle upraveny přímo v průmyslověprávních normách. Pokud tyto prostředky upraveny nejsou, nebo jsou upraveny jen částečně, přichází v úvahu použití obecných prostředků ochrany soukromoprávní povahy. Hmotněprávní otázky rozhodnutí žalovaného je proto třeba posuzovat zásadně podle příslušných právních předpisů o ochranných známkách (zák. č. 137/1995 Sb.). Použití obecných ustanovení občanského práva přichází v úvahu, pokud by nebylo možno vystačit ani se zvláštními ani s obecnými právními předpisy práv k nehmotným statkům. Naproti tomu otázky řízení se řídí obecnými předpisy správního řádu, v oblasti průmyslových práv, na rozdíl od práv k ostatním nehmotným statkům, je pak v jednotlivých právních předpisech i procesní právní úprava zvláštní. Rozhodující pro posouzení charakteru věci pak je právo hmotné, nikoliv právo procesní, neboť v případě věcí projednávaných podle novelizované části páté o.s.ř. jde vždy o rozhodnutí orgánu veřejné správy, který se v procesních otázkách řídí právními předpisy veřejného práva.

Ze shora uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud, že žalobu podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítá, neboť jde o věci, kdy správní orgán rozhodl v mezích zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, kdy je žaloba podle § 68 písm. b) s. ř. s. nepřípustná. Vzhledem k tomu, že obecný soud v dané věci případně rozhodne i o věci, tj. soudní přezkum není založen na pouhém kasačním přezkumu zákonnosti, je poskytována subjektivním právům žalobce vyšší ochrana než jak tomu bylo v případě soudního přezkumu zákonnosti podle k 31. 12. 2002 Ústavním soudem zrušené části páté o. s. ř.

Protože byla žaloba soudem odmítnuta, nepřiznal soud žádnému z účastníků podle ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné. Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu k soudu příslušnému podle ustanovení § 249 a 250 o.s.ř. přičemž účinky procesních úkonů učiněné v tomto řízení zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení s.ř.s.

V Brně dne 24. 6. 2003

JUDr. Marie Součková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Alena Smejkalová